

Să învățăm cum putem dobândi peste 2000 kg. porumb la hectar

Pe meleagurile țării noastre cultura porumbului este cunoscută abia de vreo 200 ani; deci cu mult în urma altor culturi, cum ar fi bunăoară griul. Totuși cultura porumbului — păpușoiului cum îi spun moldovenii sau cucuruzului cum l-au numit cei de pe valea Mureșului — dovedindu-se a fi foarte folositoare, în unele regiuni s-a răspândit cu iuteală.

Dar pe vremurile stăpînirii burghezo-moșierești porumbul cultivat după obiceiuri vechi dădea producții foarte slabe. Grăitor este faptul că în anul 1924 producția medie pe țară de porumb la hectar era de numai 500 kg., iar în anul 1925 media a fost de 325 kg. la hectar. Țărănimea n-avea de unde ști cum trebuie lucrat pămîntul după știință. Astăzi în condițiile construirii socialismului, situația este alta.

Porumbul înseamnă făină, mălai, crupe, spirt, melasă, amidon, uleiuri și altele. Porumb mai mult înseamnă porcși mulți, vaci și păsări de curte mai multe și mai grase. Și cine nu știe vorba bătrînească pătrunsă de tilc: „Cu vitele se scoate sărăcia din casă”. Dar porumbul mai are și alte întrebunțări. Din pănușile de porumb se pot face coșuri, pălării, tălpi pentru papuci; strujenii au de asemenea multe întrebunțări. După porumb, care este o plantă prășitoare, pămîntul rămîne curățat de buruieni și astfel se pot cultiva păioasele în condițiuni bune.

Recolta de peste 9 milioane tone cereale și alte boabe obținută anul trecut dovedește că se poate ca în anul 1955 să obținem o recoltă de 10 milioane tone grâu și porumb. În ultimii ani țărănimea noastră muncitoare, urmînd cu incredere sfaturile agronomilor, aplicînd știința în cultivarea porumbului, a dobîndit recolte nemaipomenite pe la noi. Colectiviștii din Chizău au scos 5.000 kg. boabe porumb la hectar. Țăranul muncitor Vasile Balaj din regiunea Oradea a obținut 7.500 kg. porumb boabe la hectar, iar Gheorghe Gheorghiu din regiunea Birlad a cules 4.914 kg. porumb boabe la hectar. Bineînțeles că aceștia și alții ca ei n-ar fi putut dobîndi asemenea recolte dacă ar fi lucrat ca în trecut.

Pămîntul a fost pregătît din vreme, s-a făcut arătură adîncă în toamnă, s-au dat îngrășăminte, s-a însămînțat la timp cu sămînță aleasă. Folosirea seminței hibride, aplicarea metodei semănatului în cuiburi așezate în pătrat, înlăturarea rărișatului și mușuroitului, prășitul de 3—4 ori, polenizarea artificială, iată cîteva metode care le poate aplica orice țăran muncitor care dorește să obțină recolte bune de porumb.

Oricine poate obține cel puțin 2.000 kg. porumb boabe la hectar. Se cere doar să învățăm cu sîrguință, să punem în practică cele auzite la conferințele ținute de agronomi la căminul cultural.

Să nu uităm că de sporirea recoltei de porumb depinde într-o măsură însemnată îndeplinirea sarcinilor puse de Legea pentru dezvoltarea creșterii animalelor în anii 1954—1956, în Republica Populară Romînă, depinde creșterea veniturilor fiecărui producător agricol. Timpul care ne-a mai rămas din iarna aceasta să-l folosim cu chibzuință pentru a învăța cit mai multe din experiența fruntașilor în obținerea recoltelor bogate. De aceea să nu pierdem prilejul de a participa la conferințele ce se țin la căminul cultural, să cerem agronomilor să ne învețe cit mai multe din știința agrotehnică, să cerem la biblioteca căminului broșuri din care putem afla lucruri bune, necunoscute pînă acum, în vederea obținerii de recolte mari la porumb și alte cereale.

Primejdia războiului atomic trebuie înlăturată

Sala căminului cultural din Dărmănești, raionul Moinești, este mare. În duminca aceasta de început de februarie s-a dovedit a fi totuși neîncăpătoare pentru numărul mare de țărani muncitori veniți la adunare. Oamenii aflaseră că se discută despre Apelul Consiliului Mondial al Păcii și au venit cu mic cu mare.

Cuvîntul rostit cu acest prilej de tovarășul Stoica Ambrozi, secretarul Comitetului de luptă pentru pace raional, a deslușit pe înțelesul tuturor pericolul ce-l prezintă pentru omenire pregătirile războiului

atomic, ce le fac S.U.A., Anglia și alte țări din apus.

Oamenii și-au dat seama că primejdia războiului atomic trebuie înlăturată. De aceea și-au pus ei semnătura pe Apel. Dărmăneștenii sînt hotărîți ca alături de toți cetățenii țării noastre, de toți iubitorii de pace din lumea întreagă, să oprească nelăgăuirea unor smintiți. Cuvîntul lor, cuvîntul sutelor de milioane de oameni de pretutindeni hotărîți să împiedice pe criminali este o mare forță în stare să apere pacea.

Tănase Gheorghe
corespondent

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 373

8 pagini 15 bani

Miercuri 16 februarie 1955

Țăranul muncitor Marin Mălăeru din comuna Spanțov, raionul Oltenița, semnează Apelul pentru interzicerea armei atomice.

NU! RĂZBOIULUI ATOMIC

Și pe meleagurile comunei Spanțov din raionul Oltenița, Apelul Consiliului Mondial al Păcii a găsit un puternic răsunet în inimile oamenilor.

— Un singur copil am, iacă-l, și-l iubesc ca pe ochii din cap! grăiește întovărășita Despa Ileana, prinzînd condeiul în mînă și arătînd spre băiețașul ei micuț și vioi. Pentru el semnez Apelul Păcii și pentru ceilalți copii ca el!

La fel ca săteanca Despa Ileana, gîndesc toți locuitorii cinstiți din comuna Spanțov. Iată-l pe Marin Mălăeru, om trecut de 64 ani. Sprijinindu-se în baston, se îndreaptă cu pași siguri spre masa unde tovarășul Postolea Tudor —

președintele comitetului de luptă pentru pace — și Măglașu Mircea — secretarul comitetului stau de vorbă cu oamenii.

— Dumneata, moș Marin, pentru ce vrei să semnezi Apelul? îl întreabă tovarășul Postolea, observînd nerăbdarea bătrînului.

— Cum pentru ce? Auzi vorbă! Păi nu vezi dumneata cum croncăne ciourile din Apus a vremuire și sărăcie? Degeaba! Ca frunza și ca iarba sîntem noi. Le-om tăia pliscul din rădăcină, să le stingă piuitul. Șase mij kilograme boabe porumb la hectar voi strînge, nu patru mii ca anul trecut. Așa-mi întăresc semnătura pe Apel!

Spunînd acestea, Marin Mălăeru pune condeiul pe masă și se alătură apoi unui grup care discută cu aprindere. Glasul lui Dumitru Marcu se ridică cu hotărîre.

— Să dăm bătălia pentru pregătirea campaniei de însămînțări, pentru ca țara să fie cit mai bogată, cit mai puternică. Și eu voi fi în primele rînduri în această campanie...

Și locuitorii din Spanțov știu că nu sînt singurii care doresc fierbinte pacea. Sutele de milioane de semnături de pe Apel, vor arăta imperialiștilor cit de puternici sîntem și cit de hotărîți luptăm să ne apărăm pacea, viața.

Ana Ioniță

In prima zi a semnării Apelului

Vestea s-a răspîndit repede. Pe uliți, în fața caselor, la sfat sau la cămin, oamenii s-au adunat mai mulți ca de obicei.

În mijlocul unui grup de țărani muncitori, utemista Obeanu Dumitra, care strîngea semnături pe Apelul păcii, discuta cu ei despre acest eveniment de importanță mondială.

— Parte dintre dvs. — le spunea ea — ați cunoscut urgiile războiului. După cum știți, el a adus mari nenorociri popoarelor. Aproape fiecare dintre noi și-a pierdut pe cineva drag din familie sau rude apropiate. Orașe și sate au fost distruse. Iată ce ne-au a-

pus războaiele. Astăzi imperialiștii vor să dezlănțuie un nou război. Un război mai groaznic ca cele pe care le-a cunoscut omenirea: războiul atomic.

Țăranii muncitori ascultau cu atenție pe Obeanu Dumitra. Mulți dintre ei au ținut să-și arate ura împotriva acelor care încearcă să tulbure munca lor pașnică.

— Eu am suferit mult de pe urma războiului și nu mai vreau să sufăr — intră în vorbă Munteanu Constantin. — Semnez cu toată dragostea Apelul păcii și mă voi strădui ca să întăresc semnătura mea prin muncă. Să fii printre pri-

mii din comună în muncile agricole și în predarea obligățiilor către stat.

Au mai luat cuvîntul și alți țărani muncitori. Ei au arătat că dacă imperialiștii vor încerca să le tulbure viața lor liberă ei vor ști cum să se apere și să lovească așa cum trebuie pe dușman, pentru a-i tăia poșta de război. După aceea au trecut la semnarea Apelului. În ziua aceea, în comuna Filiași, raionul Filiași, și-au pus semnăturile pe Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii, mulți sătenți din Filiași.

După o corespondență trimisă de tovarășul
Zenobie Boțiu

Eroicele zile ale lui februarie 1933

Mi-aduc aminte și azi de acele zile care vor rămâne de-apururi în filele istoriei patriei noastre. Singele cefeștiilor și petroliștiilor a scris paginile glorioase ale lui februarie 1933. Clasa muncitoare, condusă de partidul comunistilor, și-a arătat de atunci neincetat forța sa.

Eram venit de cîteva ani la Atelierele Grivița. Fugisem de pe moșia lui Bălăceanu, care își întindea stăpînire și peste comuna mea natală, Stolnici, de prin părțile Argeșului. Mă săturasem de argăție și mizerie. Voiam să-mi fac un rost în viață. Dar și în București mi-am dat seama că viața e la fel de neagră pentru mine. Muncitorii îndurau mizerie fără seamăn. Criza economică care bîntuia în lume se abătuse cumplit și asupra țării noastre. Muncitorii și țărani suferau cruntul jug al exploatării bancherilor și moșierilor din țară și al bogătașilor străini.

La începutul anului 1933

s-a înăsprit și mai mult viața noastră. Fascismul german începuse să-și arate colții săi de fiară. Guvernul bogătașilor se pregătea să prefacă țara într-un cap de pod al războiului antisovietic pus la cale de imperialiști. Partidul Comunist din România, care trăia în neagră ilegalitate, ne-a chemat la luptă împotriva foamei, teroarei și războiului. Alături de cefești din București, s-au ridicat la luptă și cefești din Iași, Pașcani și alte localități, s-au ridicat la luptă petroliștii de pe valea Prahovei. Guvernul lui Vaida, speriat de valul revoluționar care se abătuse în întreaga țară, a căutat să ne astupe gura pentru un moment, — anunțînd satisfacerea unor cereri ale muncitorilor — dar imediat s-au luat măsuri de prigonire și mai puternică a muncitorilor.

15 februarie 1933. La Atelierele Grivița s-a declarat o nouă grevă. În frunte cu comunistii, muncitorii își cereau dreptul la

libertate, condiții de viață omenești. Drept răspuns la cererile noastre îndreptățite, guvernul a trimis armată să tragă în noi. Ostași trimiși n-au voit să dea ascultare poruncii primite.

Dimineața zilei de 16 februarie. În fața atelierelor se strinsese lume multă. Veniseră cu mincare sute de femei — soții, surori, mame. Se aflau muncitori din alte fabrici veniți să ne îmbărbăteze. Furioși, guvernării și-au trimis din nou zbirii. Ostași și polițiști îmbătați cu alcool, împinși din spațe de ofițeri și comisari, au deschis foc împotriva noastră. Gloanțele trimise de călăii lui Vaida au răpus pe mulți dintre cei mai dragi tovarăși de muncă și luptă. Cu mina înleștată pe minerul sirenei a căzut la postul de luptă și tinărul utecist Vasile Roaită. Dar jertfele cefeștilor și petroliștilor din februarie 1933 n-au fost zadarnice. Oțelită în luptă, clasa muncitoare, sub conducerea partidu-

lui comunistilor, a continuat lupta mai departe. Anii au trecut. După eliberarea patriei de către glorioasa Armată Sovietică, au sosit și zilele mult așteptate. În anii ce au urmat, clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea partidului comunistilor, au dat viață năzuințelor întregului popor muncitor.

Cercurile conducătoare din apus nu se pot împăca cu gîndul că noi, că țările socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică, nu vrem să se mai întoarcă niciodată anii mizeri ai trecutului. Noi sintem hotărîți ca printr-o muncă neprecupețită să întărim neincetat cuceririle dobîndite în anii puterii populare. Și dacă besmeticii, în furia lor nebună, se vor încumeta să ne atace, lecția pe care o vor primi din partea popoarelor lagărului păcii va fi neiertătoare.

CIOC S. MARIN

muncitor cazangiu la Atelierele „Grivița Roșie“

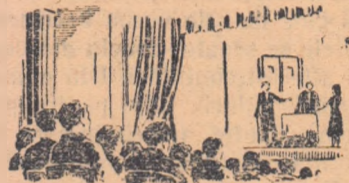
Vești culturale

din regiunea

București

A 5-a REPRESENTAȚIE CU „SINZIANA ȘI PEPELEA“

Nici o șoaptă nu s-a mai auzit în sală, cînd a apărut pe scenă Zîna lacului. Frumusețea decorurilor, măiestria interpretării fermecaseră întreaga sală, cu toate că feeria „Sinziiana și Pepelea“ de Vasile Alexandri mai fusese dată în

comuna Otari, raionul Călărași, încă de patru ori.

Succesul obținut de micii interpreți, elevi ai ciclului II, se datorește în bună parte muncii neprecupețite depuse de tovarășul director G. Raia și de întregul corp didactic, precum și de mulți țărani muncitori din comună, care au dat un sprijin temeinic la confecționarea costumelor și decorurilor, etc.

Zvincu Vitalie
corespondent

ARTIȘTII AMATORI DIN STOBORAȘTI

La etapa concursului pe comună, echipa de teatru a căminului cultural din Stoboraști a prezentat scenele „Moș Angheluță și agrotehnica“ și „Batoza lui Stănilă“. Printr-o temeinică pregătire, echipa de teatru din Stoboraști a reușit să se prezinte în bune condițiuni și astfel a putut fi selecționată pentru etapa pe raion.

— Ne vom strădui să ne pregătim în așa fel, încît să se mîndrească întreg raionul Roșiorii de Vede cu noi — a spus atunci plină de bucurie colectivista Ana Ionescu, una din interpretele piesei.

A. Stan
corespondent

LECȚIA PRACTICĂ

Nu de mult la Casa de cultură a orașului Alexandria, căminul cultural din Nanov a prezentat în cadrul unei consfătuiri cu activiștii culturali ai raionului Alexandria, ca lecție practică, piesa de teatru „Comoara lui Lazăr de la Rusca“.

Discuțiile însuflețite ce au urmat, au ajutat mult la îmbunătățirea interpretării rolurilor. Acum, membrii echipei de teatru din Nanov se pregătesc, cu și mai multă încredere în forțele lor, pentru faza concursului pe raion.

Popas într-un sat trecut prin răscoala din 1907

De curînd, în dimineața unei duminici însoțite de iarnă, un grup de țărani muncitori discutau în fața bibliotecii căminului cultural din Cîrligați. Se afla acolo și Rada Marica, pînă nu de mult neșituitoare de carte. Intre cei 220 de alfabetizați de la 1945 încoace a fost și ea. Alături de Rada stătea studentul în medicină Ilie Piscică, aflat în vacanța de iarnă. Acesta alesese din rafturile bibliotecii, cuprînzînd cam 700 de volume, cartea „Descult“ de Zaharia Stancu, pe care o discuta cu cei de față.

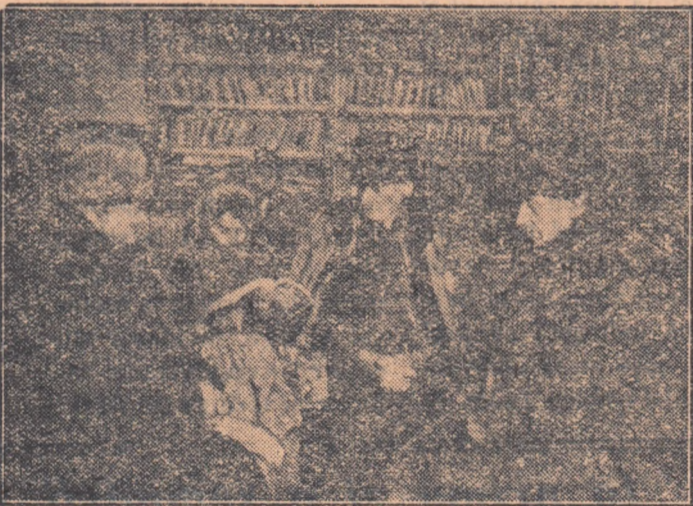
— Ehe! Voi aflați de răscoala lui '907 din citite. Noi, bătrînii, o știm din trăite. E vorba în carte și de Cîrligații noștri — li se adresa celor de față bătrînul Radu Ion Dinu, ce se apropia, cu nepoțica de mină.

Tinerii îl poftiră pe bîtu Dinu să stea pe un scaun, să le depene din aducerile lui aminte despre acele zile ale lui făurar 1907.

— Pămînt! N-aveam pămînt! Noi ne istoveam să-l muncim și Maria Dobrescu, care avea 2.800 pogoane, nici nu călca pe el. Aredașul îi trimitea fișicurile cu aur la București. Sufărînțele și lipsurile ne cotropiseră pînă peste cap.

Ne-am ridicat la răsmeriță. Am pornit cu furci, topoare, șomoioage aprinse, peste conace. A fost un ureș cum nu s-a mai pomenit.

Bătrînul povesti apoi cum regele și bogătașii au trimis regimentele înarmate cu tunuri ca să înăbușe în sînge răscoala, cum a fost dus între baionete cu îndrăzneț Ion Manea, cu Pavel Leonte, Ion Piscică. Mulți au fost apoi puși la zid, împușcați. În fiecare zi vedeai alte neveste tinere îmbrobodite cu barișuri negre.

Bunicii povestesc nepoților despre vremile de urgie cînd vicleștii țărănilor muncitori din Cîrligați, raionul Turnu Măgurele, nu prețuiau nici cît ale vitelor și cînd, sătui de urgie, au pornit să-și facă singuri dreptate.

După o vreme, moșul își luă rămas bun și se ridică să plece. Porni între nepoată-sa, pionieră, și învățătorul, Ion Soare, primul intelectual înălțat din sat. Setos a afla cît mai multe din viața frămîntată a satului său, învățătorul nu se îndura să se despartă de bătrîn. Dar nici bătrînul nu se lăsa mai prejos cu întrebările.

— Aici ce se face? vru el să știe cînd trecură prin fața locului unde începușeră primele lucrări ale căminului cultural. El întrebă apoi unde duc oa-

menii colacele de sîrmă cu care treceau pe umeri.

— De cîteva ani avem doar dispensar în Caravanești. Acum e aidoma spitaleului din Turnu Măgurele. Îi pun lumină electrică. Acolo se duce sîrma.

Pe malul Călmățuiului, bătrînul își aminti de două fetițe ce muriseră înainte de răscoală, în vreme ce părinții erau la curtea boierească, la muncă.

— Acum uite mlădițele noastre tinere — îi arătă învățătorul în drum spre casă, puzderia de tînci guralivi ce porniseră la plimbare cu educatoarea.

Umblară ce umblară și moșul ceru să se odihnească pe o buturugă.

— Multe rele, mult amar ai văzut măi Călmățuule, cînd eram eu tînăr. Multe lucruri frumoase ți-a fost dat să vezi de cînd s-au ridicat tinerii — așa — făcu bătrînul privind apa curgătoare și adăugă: dar și mai multe le-o trăi nepoata asta a mea. Numai pace să fie!

— O să apărăm pacea, moș Dinule, că sînt luminați și mulți ca iarba ce ce se împotrivesc imperialiștilor care uneltesc un nou război — răspunse hotărît tînărul învățător din Cîrligați.

Mălina Cajal

Inscrieri în școlile S.F.U.

Direcția generală a recrutării și repartizării forțelor de muncă anunță că între 1 februarie—1 martie 1955 se fac înscrieri pentru școlile S.F.U. — sectorul carbonifer și construcții — din întreaga țară.

În școlile S.F.U., ale căror cursuri au o durată de 10 luni, elevii primesc gratuit hrană, cazare, îmbrăcăminte și încălziminte, cărți școlare, material educativ și cultural, precum și transportul pe C.F.R. de la

domiciliu la școală și de la școală la întreprinderea unde sînt repartizați.

Elevii școlilor S.F.U.-construcții primesc în primele două luni de școală o indemnizație lunară de 50 lei, iar în celelalte opt luni primesc 70 la sută din contravaloarea muncii depuse de ei în timpul practicii.

Elevii școlilor S.F.U.-cărbune primesc 60 lei lu-

nar în primele două luni de școală, iar în celelalte opt luni 80 la sută din contravaloarea muncii depusă.

Se pot înscrie la aceste școli tineri și tinere între 16—25 ani pentru S.F.U.-construcții, iar pentru S.F.U.-cărbune tineri între 17½—25 ani. Cei ce doresc să se înscrie în școlile S.F.U. trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să fie sănătoși; să fie

Consfătuirea pepinieriştilor

In fiecare toamnă și primăvară, din pepinierele gospodăriilor agricole de stat, din cele raionale și regionale, pleacă spre sate mii de pomi tineri. Țăranii muncitori din regiunile Suceava, Baia Mare, Timișoara ori Constanța, din fiecare

colțisor al țării cumpără cu încredere acești pomi de soi, sădindu-i pe lângă casele lor. Cu fiecare an să mărește suprafața livezilor noastre. Mai mulți pomi trebuie să producă pepinierele. Și pepinieristii muncesc cu multă dragoste. Ei știu că de felul cum vor produce materialul săditor, depinde dezvoltarea pomiculturii noastre.

Și iată-i adunați în orașelul Dumbrăveni din regiunea Stalin, pentru a-și împărtăși unul altuia metodele de lucru în pepiniere și pentru a-și însuși noile metode de tehnică avansată. Referatele ținute la consfătuire de către specialiști în pomicultură, au analizat situația pepinierei, precum și calitatea pomilor ce se trimit spre a fi sădiți.

— Orinduirea burghezo-moșierească din trecut — a spus inginerul Ioniță Constantin, — nu s-a îngrijit de dezvoltarea pomiculturii. Pepinieristii particulari furnizau țăranilor muncitoare un material săditor de proastă calitate. Cîștigul îi interesa pe ei și nu calitatea pomului, cînd va intra pe rod, ce producție va da și cîți ani va viețui. De aceea, mulți pomi se uscau încă tineri, iar producția de fructe era mică. Dar noi, pepinieristii de astăzi, sîntem mîndri că putem contribui la refacerea livezilor. 22.000 hectare livadă bătrînă, neproductivă, se arată în proiectul de Directive, trebuie înlocuită cu pomi tineri. In anul 1965, în livezile noastre vor rodi 50 milioane pomi. Dar

la aceasta trebuie să contribuim noi. Să dăm țăranilor muncitori pomi de soi care să rodească mult.

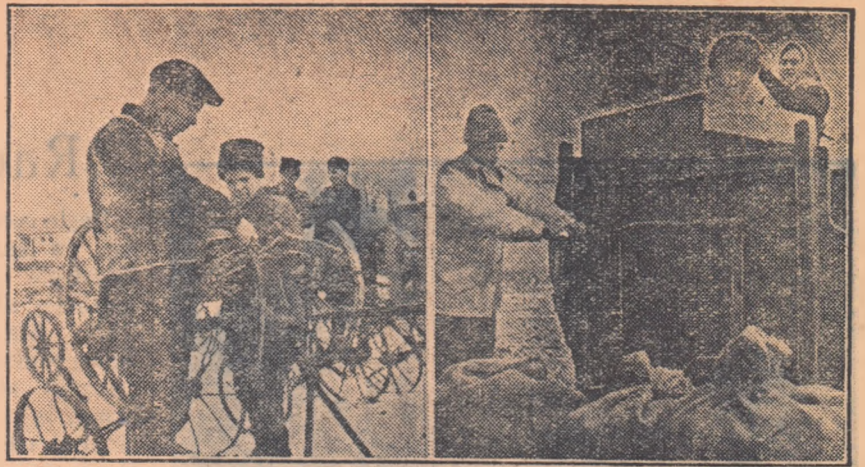
Multe sfaturi a dat inginerul Ioniță Constantin pepinieristilor veniți la consfătuire. El le-a vorbit pe larg despre organizarea pepiniereilor, despre aplicarea asolamentului necesar la refacerea solului și despre multe altele. Și-au spus apoi cuvîntul mulți pepinierişti. Bercea Ștefan de la G.A.S. R. Vilcea, a obținut 18.000 pomi la hectar. El a împărtășit celor veniți la consfătuire metodele lui de muncă, arătînd că se pot obține și mai mulți pomi la hectar. In R. Vilcea sînt mulți țărani muncitori care au cumpărat puieți produși de pepinieristul Bercea Ștefan. Ei au ucum pe lângă casele lor livezi care peste 2-3 ani vor da rod. Și vor rodi din belșug, căci sînt pomi de bună calitate. Și pepinieristul Baltag Octavian de la G.A.S. Bucium din regiunea Iași, a obținut producții mari de puieți. Pe meleagurile Moldovei tot mai multe văi și dealuri, pe care odinioară nu creșteau decît mărăcini, se plantează astăzi cu meri, peri, pruni, muci produși de pepiniera din Bucium.

Trei zile în șir au discutat pepinieristii. Ei au plecat cu multe în-

vățăminte, dornici de a munci cu și mai multă râvnă pentru a produce în pepiniere tot mai mult material săditor. Pe meleagurile țării noastre să înflorească primăvara milioane de pomi fructiferi, iar toamna să pornească spre orașe și în industria alimentară mii de tone de fructe.

B. Mihal*

Membrii G.A.C. „Ilie Pintilie” din comuna Roma, regiunea Suceava, vor să fie printre primii în campania însămînțării de primăvară. Organizîndu-și bine brigada, fierarul Aslan Ioan a reușit să termine reparatul uneltelor agricole încă la 27 ianuarie. In același timp colectivistii Floraru Dumitru și Anuța Emilia au selecționat mari cantități de grâu de primăvară.

Au însămînțat 30 hectare cu orz de primăvară

Pe una din tarlalele gospodăriei agricole colective din Limanu, raionul Negru Vodă, duduie tractoarele. Ele trag cu putere semănătoarele care îngroapă în pămîntul negru, reavăn, sămînța de orz de primăvară. Tractoarele conduse cu pricepere de către harnicii tractoriști de la S.M.T. Albești parcurg hectar după hectar. Zîmbesc tractoriștii. Bătălia pentru belșugul de hucate a început. Organizîndu-și bine munca, colectivistii din Li-

manu au reușit ca numai în cîteva zile să însămînțeze 30 hectare cu orz de primăvară.

Nu va trece mult și tarlăua va înverzi. Colectivistii sînt siguri de izbîndă. Ei au tratat și selecționat din vreme sămînța, iar pămîntul l-au lucrat după metodele agrotehnice înaintate. Și pămîntul îi va răsplăti. In vară ei vor culege o recoltă bogată, care le va aduce în case belșug și bunăstare.

Și-au făcut platforme pentru gunoi

Era lecția a 9-a. Tovarășul Ilie Manolache vorbea celor 25 cursanți ai cercului agrotehnic din Miroși, raionul Roșiorii de Vede, despre „Ingrășămintele naturale”. Și așa după cum au învățat, tot așa au pus în practică cunoștințele căpătate. Au mers la grajdul comunal și au construit acolo în apropiere o platformă de scînduri, în care apoi au adunat gunoiul de grajd aruncat prin curte, pe rîpi...

După modelul acesta și-au făcut de îndată platforme la casele lor, țărani muncitori Dumitru Stănică, Florea Mihai ca și ceilalți elevi ai cercului agrotehnic. Totodată ei au cărat la cîmp tot bălegarul fermentat. Iar după exemplul lor au început să folosească știința agrotehnică mulți țărani muncitori din comuna Miroși.

Ion Tecuceanu
corespondent

A venit iarăși vremea cînd harnicii gospodari se pregătesc să obțină răsaduri de legume. Dar să mergem mai bine la una din gospodăriile frunțase ale țării noastre, ca să luăm exemplul de felul cum se îngrijesc grădinarii de acolo ca în primăvară să planteze răsaduri cît mai multe și mai viguroase.

...Aproape de București se află grădina de legume a gospodăriei de stat din comuna Pantelimon. Tot acolo, pe marginea unei ape curgătoare, vezi și răsadnițele de legume care se pregătesc, înconjurată de un gard de stuf. Totul e lucrat în mod științific. Chiar și orientarea răsadnițelor puse cap la cap e făcută așa fel ca lungimea lor să fie pe direcția apus-răsărit, iar înclinarea lor către miază-zi, ca astfel răsadurile să primească cît mai multă căldură și lumină de la soare. Și chiar și răsadnițele sînt construite așa după cum cere știința: 4 m. lungime, 1,5 m. lățime și 25-30 cm. înălțime la un toc; 1,50 m. lungime și 1 m. lățime la fiecare din cele 4 ferestre ale unui toc, etc.

Muncitorii agricoli de aici au început să pregătească încă de astă toamnă pămîntul, gunoiul de grajd, tocurile și geamurile necesare. Acum munca e în toi. De-o parte Fugaru Constantin și Drăcea Constantin pregătesc gunoiul de grajd pentru încălzirea răsadnițelor. Ei amestecă bălegarul uscat cu cel proaspăt, îl afînează, îl stropesc puțin cu apă și îl așează în

Să producem cît mai multe răsaduri de legume

platforme înalte cam de 1 m. Peste o săptămînă acest gunoi va începe să aburească — semn că s-a încălzit îndeajuns — și deci va trebui pus în paturi.

De altă parte Maria Bărbulescu, Elena Păun, Elena Preda și alte muncitoare fac paturile răsadnițelor din gunoiul care a aburit. Mai întîi, pe pămîntul bine curățat aștern un strat de paie, iar peste acesta unul mai gros, de vreo 90 cm. din gunoiul aburit. Apoi, cu picioarele îl îndeasă uniform pînă rămîne la 70 cm. înălțime. Deasupra acestor paturi ele pun tocurile,

ferestrele și rogojinile. Și numai după 7-8 zile vor pune în aceste răsadnițe pămînt bine preparat.

Iată că și pămîntul se pregătește acum întocmai după rețeta: două părți mranită, o parte pămînt de țelină și o parte nisip.

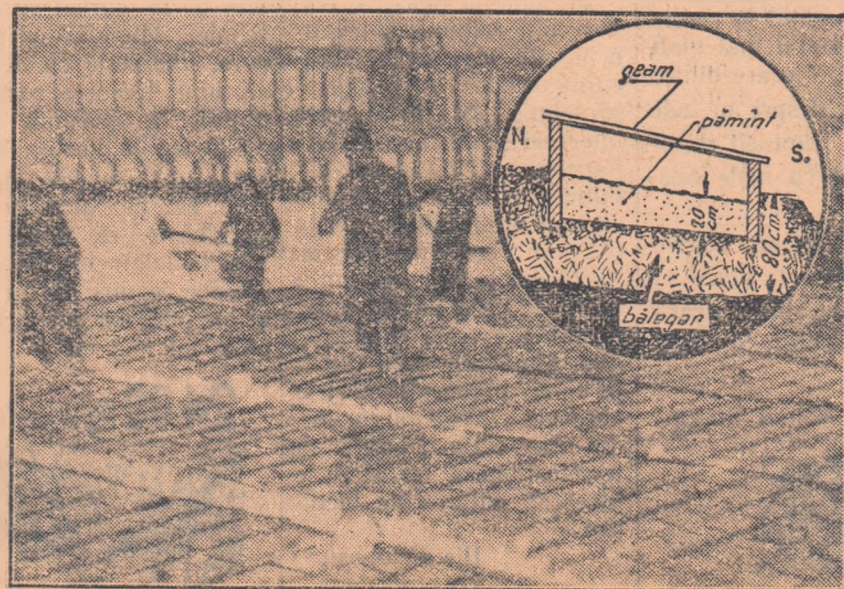
In unele răsadnițe a fost pus chiar de pe acum pămîntul într-un strat de 18-20 cm. grosime. Deci peste 4-5 zile, cînd acest pămînt se va încălzi, harnicii grădinari ai gospodăriei de stat din Pantelimon vor putea să semene guliile, conopida și varza timpurie; iar mai apoi — pe la sfîrșitul lui fe-

bruarie — vor putea semăna în celelalte răsadnițe și pătlăgelele roșii, ardeii, vinetele, etc.

Și acum să vorbim ceva și despre semănatul în răsadnițe. In ziua însămînțării dezinfecăm mai întîi semințele cu o soluție de sulfat de cupru (10 grame la 1,50 litri apă) în care le ținem 5 minute; pe urmă le spălăm cu apă rece și le punem la zvîntat. Iar după ce am așinat și nivelat pămîntul din răsadnițe, semănăm semințele fie prin împărștire (cînd răsadul se va repica), fie în șanțulețe depărtate la 5 cm. (cînd răsadul nu se va repica). Apoi acoperim șanțulețele, presăm ușor pămîntul cu o scîndură, cernem deasupra puțină mranită și udăm cu apă caldută, cu ajutorul stropitorii cu sită fină. Îndată ce terminăm de semănat acoperim cu ferestre, obloane sau rogojini și lăsăm astfel pînă cînd plantele răsar. Și atunci numai în timpul nopții vom mai pune rogojinile sau obloanele pe ferestre. Pînă la plantarea în cîmp, răsadurile vor trebui să stea 60-70 zile în răsadnițe. In acest timp trebuie să avem grijă să udăm și să aerisim răsadurile, să le plivim de buruieni, să le tratăm împotriva bolilor și dăunătorilor, etc.

In felul acesta, dacă vom munci cu toții, vom putea obține recolte de legume mult mai mari și cu trei săptămîni mai devreme decît cele semănate direct în cîmp.

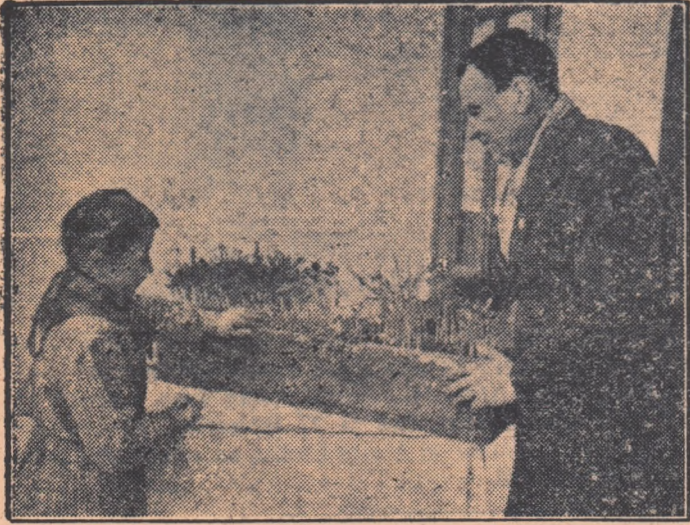
Ing. V. Drăgușanu

Să învățăm și să aplicăm cu în

Radu Stelian învață

Roadele un

Lădița plină de firele verzi ale porumbului, bumbacului, florii soarelui, este dovada grijii cu care țăranul muncitor Gh. Pităiac din comuna Salcia, raionul Turnu Măgurele, așteaptă campania agricolă de primăvară. El știe că încercarea puterii de încolțire a boabelor, așa după cum a învățat la conferințele de la căminul cultural, îi înlesnește obținerea de recolte sporite la hectar.

Cum să nu-i lauzi?

Sint țăranii muncitorilor cărora n-ai putea să le spui cuvinte de laudă. Și cum să-i lauzi când îi vezi aruncând prin gropi gunoii de grajd. Unora nu prea le place să se mai ostenească cărindu-l pe ogor. Alții îți spun că nici bunicul lor nu-l ducea și că slavă domnului, piine tot mincau. Și întrebându-i dacă iarna aceasta au dat pe la căminul cultural, o să-ți spună: „N-am fost, că iarna ba faci una, ba alta și timpul trece“. Acum socotiți și dvs. dacă au dreptate. Eu cred că nu.

Ei, dar despre țăranii muncitori din Dobrești, raionul Topoloveni, nu pot să spun decît cuvinte de laudă. Ascultați ce mi-a spus pe la începutul lui ianuarie Vasile Georgescu, un elev al cercului agrotehnic din Dobrești.

„Spun unii că dacă plouă se fac bucate. Dar eu zic că numai ploaie nu ajunge. Pămîntul cere hrană, cere îngrijire. Anul trecut am scos la hectar peste 2.000 kg. porumb. Mi-a dat pămîntul mult, că și eu i-am dat îngrășăminte. Dar pămîntul mai are încă multe taine pe care trebuie să le cunoști. Și noi le putem cunoaște la cercul agrotehnic de la cămin, din cărți și de la tehnicieni. Iarna aceasta am cărat mult gunoi pe ogor, dar nu l-am împrăștiat, ci l-am pus grămadă la capătul ogorului. Așa mi s-a spus la cercul agrotehnic. La primăvară îl dau sub brazdă bine putrezit, de o să-mi spună pămîntul mulțam“.

Vasile Georgescu mi-a povestit multe lucruri învățate la cercul agrotehnic. Și dacă astăzi mai toți dobroreștenii au platforme de gunoi în curte ori la capătul ogoarelor, aceasta se datorește cercului agrotehnic.

Cum se face iarovizarea cartofilor, puteți afla desigur de la tehnicieni. Dar eu vă spun că puteți afla și de la Preda Constantin și Costică Crețu, țăranii, elevi și ei ai cercului agrotehnic din Dobrești. Au obținut ei anul trecut recolte frumoase de cartofi, dar anul acesta vor să obțină mai mult. Vor semăna cartofi iarovizați, că doar nu degeaba învață la cercul agrotehnic.

Ilie Trandafir, Ion Neacșu, Baciu Ilie și mulți alți dobroreșteni știu încă de pe acum cum va răsări porumbul, orzul, ovăzul. Fiecare din ei a încercat puterea de încolțire a semințelor acasă, în lădițe. La început nu prea se pricepeau, dar au învățat la cercul agrotehnic. Și dacă ar fi să stai mai mult cu ei de vorbă apoi să te fii. Fiecare dintre ei ar putea să-ți vorbească despre metode înaintate de muncă, despre frunțașii recoltelor bogate. Intr-un cuvînt ca niște adevărați elevi.

Multe aș putea să vă povestesc despre dobroreșteni. Sint oameni cărora le place să învețe tainele pămîntului, care știu să ceară pămîntului să rodească mai mult. Spuneți-mi, cum să nu-i laud?

Mihail Borza

Peste comuna Brazi-Ploești s-a lăsat seara. Prîn ferestrele caselor străbate lumina albă a becurilor. Radu Stelian se întoarce acasă mulțumit de la lecția cercului agrotehnic. El a urmat la cercul agrotehnic și anul trecut și participă și acum. Este dornic să învețe cît mai mult. Pe masă, în fața lui, se află multe cărți agrotehnice împrumutate de la bibliotecă. Acum citește cu atenție cartea despre munca pămîntului pentru recolta bogate de cereale. Din cînd în cînd întrerupe cititul și așterne însemnări pe un caiet. Este caietul de studiu de la cercul agrotehnic. A ajuns la capitolul în care e vorba de cultivarea porumbului în cuiburi așezate în pătrat. Această îl interesează mult. Anul trecut a semănat în cuiburi așezate în pătrat o jumătate de pogan. Recolta a fost bună. Aproximativ 2.300 kg. boabe porumb la hectar. Porumbul semănat în rînduri obișnuite deabia a trecut de 1.500 kg. la hectar, iar alți țăranii muncitori au cules și mai puțin.

— Ce zici nevastă, anul ăsta punem mai mult porumb în cuiburi așezate în pătrat? își întrebă el soția, care trebăluia prin casă. Femeia lăsa lucrul puțin și răspunde: — Și eu zic că-i bine așa. Astă toamnă am cules porumb bun de pe locul muncit după noua metodă. Și am cîștigat.

Radu Stelian citește încă vreo cîteva pagini. Întilnește un punct nou. Este vorba despre polenizarea artificială a porumbului. El, anul trecut, n-a făcut polenizare, dar la vară va face și aceasta; chiar își notează și în caiet. La lecția viitoare a cercului agrotehnic se va sfătui și cu ceilalți țăranii muncitori. Cînd ajunse la pagina unde se vorbește despre îngrijirea culturilor de grâu, Radu Stelian se opri puțin: Eu am scurs apa de pe ogorul cu grâu — își aminti el — dar n-am știut să mi

FOLOSIREA ÎNVĂȚĂTURII ÎN PRACTICĂ

În comuna noastră, Navod, din raionul Alexandria, 20 de țăranii muncitori urmează la cercul agrotehnic. Și în fiecare miercuri seară, acești elevi harnici se strîng în sala căminului cultural ca să afle cît mai multe din secretele obținerii recoltelor bogate. Ascultînd lecțiile, cursanții încep de pe acum să pună în aplicare cele învățate. Așa, bunăoară, s-au îngrijit să-și procure semințele necesare însămînțării, din soiul cel mai bun și să le selecționeze; iar acum le încearcă puterea de încolțire

Ilie Frumosu
corespondent

uit dacă pămîntul a prins scoarță, sau dacă rădăcinile s-au descălțat. Și lectorul ne spuse azi despre muncile astea... Mîine mă duc să văd la fața locului...“

A doua zi Radu Stelian s-a dus să-și vadă ogorul semănat cu grâu. „Pămîntul n-a prins încă scoarță, dar rădăcinile iată că s-au descălțat — băgă de seamă el și își spuse: mîine îi voi tăvălugi ușor“. Mai departe de ogorul cu grâu se întinde pămîntul arat cu tracto-

rul în toamnă. La capul locului se află bălegarul cărat în iarnă. Brazdele umede răspîndesc un miros reavăn, primăvăratec, deși sîntem în februarie. Radu Stelian ia în palmă un bulgăre de pămînt, îl frămîntă și se uită la el de parcă acum îl vede prima dată și hotărî în sine: „Aici voi semăna porumbul în cuiburi așezate în pătrat“. Apoi porni către casă, bucuros că roadele învățaturii agrotehnice încep să se arate.

A. Băbeanu

Se găsește cîte unul prin Irlaz, care zice că Neda Ivan Florică e mindru. O fi avînd nițică dreptate. Numai că mindria asta a gospodarului Neda e meritată. Nu degeaba se taudă el, de cîte ori vine vorba: — Dă-mi pămîntul cel mai sărac, și eu îl fac să rodească crice.

Păi asta e mindrie? Nu! E muncă și pricepere. Pe amîndouă le-a dovedit din plin țăranul muncitor Neda Florică. Cu munca a fost prieten de cînd se știe. Numai că unșori nu e de ajuns un singur prieten. Uite bunăoară, în cazul pămîntului: poți să muncești pînă te spetești, dacă nu e și pricepere, degeaba. Simțise el asta cu ani în urmă. De pe atunci începuse să-ncerce singur, din capul lui, diferite experiențe. Unele ieșeau, altele ba. Zicea unii, așa, ram în baijocură:

— Face pe agronomul! Dar cînd vedeau că la Neda pe loc cresc dovleci de cîte 15—16 kg. bucata, că ardei ca el n-are nimeni, că porumbii lui cresc întotdeauna mai înalți decît ai vecinului, se mai domoleau:

— Are el, Neda ăsta, ceva în cap!...

Neda nu-i băga în seamă. Așa sint oamenii: vorbesc. Ca să nu mai vorbească, trebuie să le dai dovezi. Și omul căuta mereu secretul unei recolte bogate. Ii cășunase pe porumb.

— N...
vedea pe loc
de două ori
flăcării noștr
el nevastă.

Pentru a
măvară, a
grajd pe og
încă din aug
cu o zi înain
țarea porum
zece zile du
pornea în l
lor, cu cei p
de treabă,
unde erau
mau prașile
ori trei...
teau frumo.
da' de două
din sa...
ciudat, Nea
mereu... Așa
nicianul ap
lon, puțin t
sese numit
cunoscut pe
gust. Au sta
bă, pînă la a
Neda i-a s
muncștea

Tehnicianul
tent. Apoi a
plice că tot
ne, numai c
a aflat Ne
prașilă în p
spor de reco
lenizarea se
artificial. D
l-a încurcat
problema m
dică cum? S
frumos po
nu-i îngrăm
la rădăcină
boacăna, ză
cănă, nebo
că Neda a b

In comuna Ba FRUNȚAȘII RECOLTELOR SI

Petre Crețu, brigadierul de cîmp al gospodăriei colective „16 Februarie 1933“, este cel mai sîrguincios elev de la cursul agrotehnic. Muncind cu pricepere, împreună cu brigada sa, anul trecut a reușit să obțină la porumb chiar 3.800 kg. la hectar, iar la orz 2.400 kg. la hectar. Anul acesta Petre Crețu se străduiește să învețe cît mai temeinic lecțiile agrotehnice, pentru ca în vară și toamnă să culeagă recolte tot mai mari.

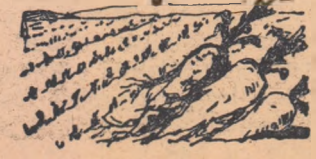
2400 Kg. la hectar

Alexandru Micu este unul dintre cei peste 30 țăranii muncitori participanți la cercul agrotehnic.

Anul trecut aplicînd cele învățate în conferințele de la căminul cultural, a obținut 32.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar. De acum înainte este hotărît să aplice cu și mai multă grijă regulile agrotehnice pentru a obține o producție de sfeclă mai sporită decît anul trecut.

32000 Kg. la hectar

Gheorghe
fesor de ști
este lector
agrotehnic din
nului cultura
raionul Mizi
toți țăranii
comună. Ghe
pregătește c
lecție, dînd e
te din munca
cuprîns... co

știe să împl
ces învățatur
probele pra
muncitori au
mult intere
practice, cur
solului,
de încolțire
controlul fel
șit semănăt
și altele.

Vederea regulile agrotehnice

prietenii

„ce-a auzit atunci de la tehnicianul Nedelea.
— Asta le scoate din carte. Știe el ce spune — își zicea omul.

De-atunci Neda nu mai făcea nimic pînă nu stătea de vorbă cu Nedelea. S-a convins că în cărțile tehnicianului agricol sînt scrise toate cîte le încercase el de unul singur. Și parcă nu mai cite încercase el? Păi, dac-ar fi numai atât, știința asta n-ar avea de ce să se mai numească știință agrotehnică. Nici de tehnicienii agricoli n-ar mai fi nevoie.

De-ar auzi Neda Florică vorbă ca asta din gura cuiva, i-ar sări în cap. Cum adică să nu fie nevoie de tehnicienii agricoli? Dacă nu venea Nedelea în Izlaz, el, Neda nu-și găsea și celălalt prieten care-i mai trebuia, pe lângă muncă: știința. Nici fruntaș pe raionul Turnu Măgurele, pus la panou și premiat cu plug, ca unul ce-a scos 4.000 kg. porumb la hectar, n-ajungea. Așa că, de-l auzi uneori zicînd:

— Dă-mi pămîntul cel mai sărac și eu îl fac să rodească orice, — să știu că Neda n-o spune numai din mîndrie. O spune fiindcă știe că-i harnic și priceput. Cu hărnicia, primul său prieten, s-a născut. Cu știința s-a cunoscut mai de curînd. I-a făcut cunoștință trainică și plină de roade tehnicianul agricol Nedelea Ion.

Stelian Filip

Cercul nostru agrotehnic

„Pămîntul îți dă, dar în traistă nu-ți bagă”, spune o zicală. Și este adevărat. Pămîntul este destul de darnic, dacă știi să-i muncеști așa cum prevăd regulile agrotehnice. De aceea în cadrul căminului nostru cultural a luat ființă un cerc agrotehnic, la care s-au înscris 21 țărani muncitori.

Lețiile ținute pînă acum au dovedit că atrag mult pe elevii cercului agrotehnic. Din zi în zi în caietele lor se înmulțesc însemnări prețioase. Pe fiecare îi în-

teresează lucrările solului în vederea semănăturilor de primăvară, avansate și altele. Participanții la cercul agrotehnic însă nu se mulțumesc numai cu notițele din caiete, ci studiază și alte cărți agrotehnice recomandate de noi.

Mulți dintre țărani muncitori care participă la cercul agrotehnic au și început să pună în practică învățăturile primite. Ioniță D. Tudor și-a construit în iarna aceasta lângă grajd

o platformă de gunoi cu jghiaburi și bazin de scurgere. Exemplul său l-au urmat și alți țărani muncitori, ca Albu T. Gheorghe, Stoica I. Gheorghe, Stan Ana și alții. În întreaga comună s-au cărat pe ogoare cel puțin 400 tone gunoi de grajd. Ioniță N. Gheorghe a dus pe ogor 26 căruțe bălegar, iar Stoicescu N. Constantin aproape 35 tone. Reparațiile u-neltelor au fost făcute în întregime. La cele 2 centre de încercare a puterii de încoltire a semințelor, organizate de cercul agrotehnic, s-au făcut aproape 150 probe. În casele tuturor participanților la cercul agrotehnic se află cutioare speciale în care se verifică puterea de încoltire a semințelor.

Pentru a face pe oameni să înțeleagă și mai bine cum să aplice învățăturile agrotehnice, am organizat și demonstrații practice. Astfel, am făcut cercetarea diferitelor feluri de soluri din comuna noastră. Am mers împreună cu mai mulți țărani muncitori pe ogoare și am văzut adîncimea de îngheț a pămîntului, felul în care au înfrățit semințele din culturile semănate în toamnă și totodată am îndemnat pe țărani muncitori ale căror grîne aveau rădăcinile decălțate, să și le tăvălu-ghească ușor.

Cu ajutorul sfatului popular am reușit să avem un lot experimental unde vom avea de făcut multe demonstrații practice. Astfel, ne-am pus în gînd să arătăm la fața locului țăraniilor muncitori cum se seamănă porumbul, cartoful în rînduri așezate în pătrat, cum se face polenizarea artificială la secară, porumb, floarea soarelui și cum se poate obține porumbul hibrid.

În anul trecut ne mulțumeam numai să se țină lecțiile la cercul agrotehnic, dar aplicații practice prea puțin se făceau. Lecțiile se amîneau de la o zi la alta, iar cei înscrisi nu participau regulat la cursuri. Anul acesta am reușit să terminăm cu toate lipsurile din anul trecut. Ne străduim să răspîndim cît mai mult știința agrotehnică. Bucuria noastră este mare cînd vedem că învățăturile agrotehnice prind viață pe ogoarele și în livezile de pomi fructiferi. Mîndria noastră va fi și mai mare cînd se vor culege roadele.

Eleonora Dincă
tehnician agricol, lector
al cercului agrotehnic
din comuna Blejoiu,
raionul Ploești

La cercul agrotehnic din Spanțov, raionul Oltenița, tovarășul subinginer agronom Slav Oprișan — responsabilul circumscripției agro-zoo-veterinară Spanțov, explică cursanților despre marcator.

Iși construiesc marcatoare

Într-o seară molcomă de iarnă, la căminul cultural din Prajba, raionul Zeletin, tehniciana comunei preda o lecție foarte interesantă. Cej peste 20 cursanți ascultau cu multă atenție cea lecție despre semănarea porumbului, florii soarelui și cartofilor în cui-buri așezate în pătrat. Au desenat apoi și ei în caiete marcatorul schițat pe tablă. N-au trecut însă multe zile de atunci și iată-i pe

cursanți printre care Nicolae și Ion Moraru meșterind de zor niște leațuri pentru a-și înjgheba marcatoare. Ei sînt convinși acum că vor obține în anul acesta nu 600 kg. porumb la hectar, cum au obținut în anii trecuți, ci peste 4.000 kg. la hectar, așa cum au obținut cei care au semănat porumbul în cui-buri așezate în pătrat.

Gheorghe Lupan
corespondent

Nepăsarea—o boală păgubitoare

Din lecțiile predate la cercul agrotehnic și din conferințele ținute la căminul cultural, țărani muncitori din satul Nojorid, raionul Oradea, au dobîndit cunoștințe folositoare.

Țărani muncitori ca, Drăgan Ion, David Teodor și alții, au învățat cum să îngrijească ogorul, pentru a culege roade mai bogate. Ascultînd și aplicînd îndrumările date de învățătorul Butcă și sfaturile inginerului Dinu de la raion, despre creșterea și îngrijirea vitelor, au reușit să obțină mai mult lapte de la vacile lor. Și în toamna lui 1954, cercul agrotehnic își începuse din nou activitatea. Bucuria țărănilor muncitori era mare.

Însă, spre sfîrșitul lunii ianuarie, cercul și-a încheiat activitatea. O boală păgubitoare, „boala nepăsării” a cuprins pe tovarășul lector, pe tovarășa Ilieș Ana, directoarea căminului cultural și s-a întins și la cei de la sfatul popular comunal. De această boală, devenită molipsitoare, suferă și cei de la sfatul popular raional. Și din această cauză, zace fără activitate, cercul agrotehnic din Nojorid. Țărani muncitori mihniți, zilnic dau roată căminului cultural.

— Tovarășe Butcă, de ce nu vă gîndiți și la nevoile noastre? Îndrumările dvs. au dat rod; ele ne sînt folositoare mai ales acum, cînd primăvara bate la ușă, s-a adresat lectorului un țaran căruia nu-i era desigur totuna cînd vor avea de gînd „responsabili” să continue cu lecțiile.

— Și eu mă gîndesc, mă preocupă destul lucrul acesta. Însă să vedeți, am multe pe cap... ocupații multiple...

Răspunsul învățătorului Butcă dovedește văicăreală și lipsă de interes. Munca directoarei căminului cultural, Ilieș Ana, și atitudinea sfatului popular comunal, nu mulțumesc pe cursanții cercului agrotehnic. Unde este simțul răspunderii? Unde este controlul din partea organelor raionale?

Țărani muncitori din satul Nojorid nu au timp de pierdut. Ei știu că recoltele bogate se obțin numai cu ajutorul științei agrotehnice și de aceea vor să se dea viață învățămîntului agricol, iar locul văicăreliilor și nepăsării să-l ia ținerea lecțiilor cu regularitate.

Gh. Fleancu

la Ana-Miaș și la ÎNVĂȚĂTURĂ

pro-turale. alui a-cămi- Ana. ubit de i din utnaru fiecare oncre- ni de pe ale.

Jacob Dobre își notează cu grijă în caietul său fiecare lecție a cercului agrotehnic. Muncind porumbul așa cum l-a îndemnat la cercul agrotehnic agronomul, el a cules anul trecut 3.200 kg. porumb la hectar. În anul acesta și în cei viitori, el va aplica cu și mai multă încredere regulile agrotehnice nu numai la porumb, ci și la celelalte culturi.

3200 Kg. la hectar

Ștefan Gh. Matei, urmînd exemplul vecinului său, Jacob Dobre, și ascultînd cuvîntul agronomului, în toamna trecută a cules 3.000 kg. porumb la hectar. Văzînd cît de folositoare sînt învățăturile agrotehnice, azi Ștefan Gh. Matei este nelipsit de la lecțiile cercului agrotehnic și este fruntaș în campania pregătirilor pentru muncile agricole de primăvară.

3000 Kg. la hectar

cu suc-e-tice cu Țărani arte cu licațiile analiza put și înțel, n au ie-n iarnă

Un mare program de dezvoltare a agriculturii și creșterii animalelor

Intre 25—31 ianuarie a avut loc plenara Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Cu acest prilej N. S. Hrușciov a prezentat un raport „Cu privire la sporirea producției creșterii animalelor”. La sfârșitul lucrărilor plenarei, C.C. al P.C.U.S. a luat o hotărâre privind dezvoltarea creșterii animalelor.

Din raportul prezentat de N. S. Hrușciov și hotărârea plenarei se desprinde marea forță a economiei sovietice, marele avânt pe care industria și agricultura îl vor lua în următorii 5-6 ani. Temelia înfloririi și întăririi neîncetate a U.R.S.S. o constituie și mai departe dezvoltarea industriei grele. Numai dezvoltând într-un ritm accelerat industria grea, bravi muncitori sovietici împreună cu țărănimea colhoznică și intelectualii ieșiți din popor au obținut — sub conducerea P.C.U.S. — succese importante în toate ramurile economiei naționale.

Pe baza dezvoltării industriei grele și agricultura sovietică a cunoscut o mare dezvoltare. De la plenara din septembrie 1953 și pînă astăzi au fost create condiții pentru dezvoltarea tuturor ramurilor producției agricole. În cursul anului 1954 în Țara Sovietică a fost mărită producția de cereale, s-au valorificat pămînturi virgine și înțeleșite. Acest fapt a dat posibilitate de a se mări recolta globală de cereale, colectîndu-se totodată o cantitate mai mare de cereale decît în anul 1953. Mărindu-se producția de cereale, a crescut și numărul de vite. În perioada 1 octombrie 1953—1 octombrie 1954, numărul vitelor cornute mari a crescut în U.R.S.S. cu un milion nouă sute mii capete, dintre care vaci un milion și jumătate; cel al porcilor cu 3.400.000 capete. Dar Uniunea Sovietică nu poate rămîne la aceste realizări. Dezvăluind cu curaj unele lipsuri, P.C.U.S. cheamă poporul sovietic la înfăptuiri și mai mari, în stare să asigure creșterea bunăstării a oamenilor sovietici. Plenara pune în fața întregului popor sovietic sarcina dezvoltării și mai mult a agriculturii și creșterii animalelor. În următorii 5-6 ani producția de produse animale principale să sporească de două ori și chiar mai mult. Dar pentru a se asigura un asemenea spor la creșterea vitelor este necesară creșterea continuă a producției de cereale.

P.C.U.S. trasează drept sarcină ca pînă în anul 1960 U.R.S.S. să atingă o producție globală de cereale de 10 miliarde puduri anual. Avînd o asemenea recoltă globală uriașă, Uniunea Sovietică va putea să satisfacă complet toate cerințele de cereale să-și asigure rezerve mai mari, să lărgească comerțul cu alte țări și să folosească pentru creșterea animalelor peste 4 miliarde puduri de cereale.

Plenara stabilește care sînt căile ce duc la creșterea considerabilă a animalelor. Bunoară, numai producția de furaje concentrate va trebui să crească pînă în 1960 cel puțin pînă la 65 milioane tone, adică de peste 5 ori mai mult decît în anul 1954.

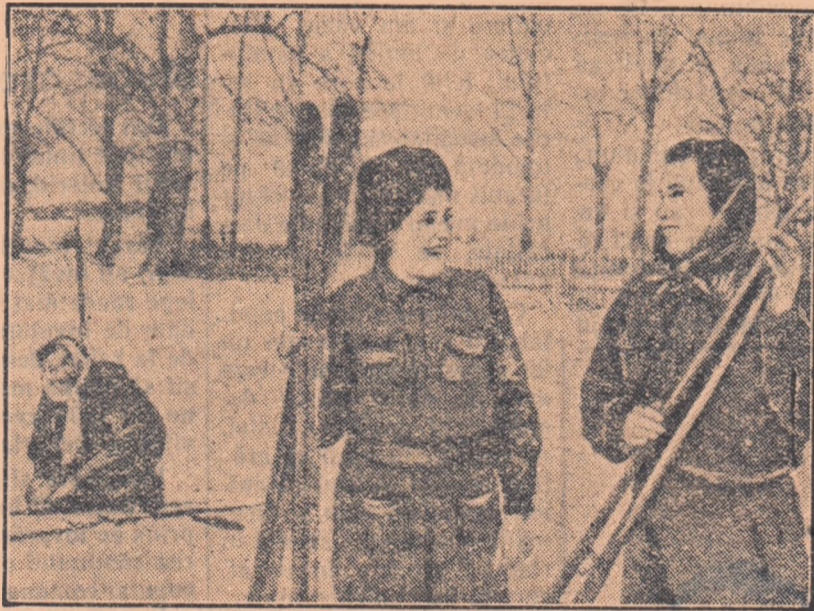
Măsurile luate de P.C.U.S. în domeniul creșterii animalelor dovedesc lumii politica neîncetată de pace pe care o duce Uniunea Sovietică.

Serele colhozului „Ceapaev” din regiunea Omsk.

În colhozurile din Țara Sovietică se desfășoară tot mai larg întrecerea socialistă în cinstea apropiatelor alegeri pentru Sovietele Supreme ale republicilor unionale și pentru Sovietele locale. Printre cei care iau parte la această întrecere se află și echipa cultivatoare de in condusă de comsomolista Ana Skiban din colhozul „Kirov”, regiunea Rovno (R.S.S. Ucraineană).

Pentru succesele sale în muncă, șefa de echipă Ana Skiban, pe care o vedem în clișeu alăturat, a fost propusă să candideze în alegerile de deputați ai Sovietului regional din Rovno.

În colhozul „Viață nouă” din satul Perevoznoe, de pe malul Kamei, asociația sportivă „Kolhoznik”, desfășoară o vie activitate. Schiorii din acest colhoz au cucerit o cupă la întrecerile la care au participat. În fotografie: zi de odihnă în colhozul „Viață nouă”. Cîteva sportive sînt gata pentru a porni la drum.

În regiunile sătești ale Țării Sovietice au fost deschise peste 100.000 cluburi și case de cultură, precum și zeci de mii de biblioteci. Numai în stanițele și în cătunele din Cuban funcționează în prezent peste 3 000 de instituții cultural-educative.

Cluburile, casele de cultură, bibliotecile și sălile de lectură au devenit locuri îndrăgite ale colhoznicilor. Ei vin aici să-și petreacă timpul liber într-un mod folositor și plăcut, îmbogățindu-și neconținut cunoștințele.

Fotografia înfățișează biblioteca sătească din Bolșe-Ivanovskoe, regiunea Belgorod. A sosit un nou stoc de cărți. Bibliotecara aranjează zecile de volume proaspăt sosite, fiecare la locurile convenite, alături de cele 6.000 volume cit număra înainte biblioteca.

TINERETUL

NIKOLAI PEREVALOV

S-a înserat. Un ciob de lună
Așterne umbre ca-n povești.
Pe ulițele largi răsună
Voioase glasuri tinerești.
Armonica, imbiețoare
Își poartă cîntecul prin sat
Și freamătă ca o chemare
În noapte glas-u-i minunat.
Că uite, pînă și moșneagul
Care șezuse zgribulit,
Fără zăbavă trece pragul
Și iese-n drum întinerit.
Avem un armonist nu șagâl
Și e atît de iscusit,
Că de-ar cînta o noapte-ntreagă,
N-ai zice că a ostenit.
Cînd luna dornică își cerne
Lumina-i albă peste zări,
Covor de valsuri el așterne
Pe-atîtea drumuri și cărări.
Pe care seară după seară
Le suie mulți și le coboară
Și care toate se opresc
La mindrul nostru club sătesc.
Aici cîntarea contenește,
Răsuflă bașii ușurați:
La club, vezi bine, se muncește
Și toți sînt șcarte ocupați.
În fiecare încăpere
Vibrează viața cu putere:
Aici trebăluiesc de zor
Niște flăcăi la un motor.
Aici vorbește agronomul —
Cum facem să rodească pomul,
Și-aici — intrați neapărat! —
Cercul de șah s-a adunat.
Aici în șoapte se vorbește
Și-n liniștea care domnește,
Șahiștii, rinduiți la mese,
Cu chibzuială-și vîd de piese
Și-și mină oștile întregi
Să-i facă șah și mat pe regi
Iar în odaia-nvecinată
Repetă-o arie o fată:
E Tatiana; de departe
Îi scrie lui Oneghin*) carte.
Și toți aceștia sînt, să știi,
Niște țărani obișnuți,
Colhoznici dirji și muncitori,
Oameni din cei cutezători.

În romînește de
IGOR BLOCK

*) Tatiana și Oneghin — personaje din opera „Evgheni Oneghin” de P. Ceaikovski.

Uniunea Sovietică — o forță de neînviat pusă în slujba păcii

Popoarele iubitoare de pace ale lumii au urmărit cu mare interes desfășurarea lucrărilor sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S. Ele și-au dat seama de unitatea de neclintit dintre partid, guvern și poporul sovietic, de uriașa forță a Uniunii Sovietice, cetate de nebiruit a păcii.

Urmind neabătut învățătura leninistă, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și guvernul sovietic socot drept cea mai importantă sarcină dezvoltarea cu precădere a industriei grele, temelie trainică a întregii economii naționale. Anul acesta producția industrială va spori cu 80 la sută față de cea a anului 1950. O imagine a dezvoltării economice a U.R.S.S. o prezintă și bugetul Uniunii Sovietice pe 1955. Bugetul votat în cadrul sesiunii prevede pentru dezvoltarea industriei grele 163,6 miliarde ruble. Dezvoltarea într-un ritm accelerat a industriei grele, va face ca împreună cu celelalte ramuri ale economiei naționale să ia un avânt nemaiîntilnit agricultura sovietică. În următorii 5—6 ani producția globală de cereale va crește până la 10 miliarde puduri; producția principalelor produse animale va fi sporită în următorii 5—6 ani de peste două ori. Toate acestea au drept scop ridicarea pe o treaptă mai înaltă a nivelului material și cultural al poporului sovietic. Îngrijindu-se de creșterea bunăstării a poporului, Statul Sovietic poartă o deosebită grijă întăririi forțelor sale armate, straja de neclintit a păcii și securității internaționale.

Marea prietenie sovieto-chineză

Uniunea Sovietică și R. P. Chineză cuprind laolaltă o treime din globul pământesc. Când spui o treime din omenire, vezi uriașa forță a celor ce merg hotărâți împreună cu celelalte popoare din țările de democrație populară pe calea luminoasă a păcii. La 14 februarie, U.R.S.S. și R. P. Chineză au sărbătorit împlinirea a 5 ani de la semnarea tratatului lor de prietenie, alianță și asistență mutuală. Această încheiere și mai strânsă a prieteniei ce poartă la temelie dorința de pace a dat poporului chinez un puternic ajutor politic, economic și tehnic. Cu sprijinul Uniunii Sovietice se construiesc și reconstruiesc în R. P. Chineză 156 mari în-

Uniunea Sovietică este astăzi mai puternică decât oricând. Uriașei sale forțe s-au adăugat după cel de-al doilea război mondial, forța țărilor de democrație populară, marea Chină Populară. În omenire a apărut, alături de lagărul mondial capitalist, lagărul mondial al socialismului și democrației, în continuă înflorire și creștere a forței sale. În Europa, din 600 milioane locuitori, cam jumătate s-a alăturat hotărât lagărului păcii și socialismului. De asemenea, în Asia aproape jumătate din populație trăiește în democrații populare.

India, Indonezia și Birmania au scuturat jugul colonial. Crește în lumea întreagă mișcarea de eliberare națională a popoarelor din țările aflate încă sub stăpânirea imperialiștilor străini.

Nemulțumite de această întorsătură a lucrurilor în favoarea socialismului, cercurile conducătoare din țările imperialiste încearcă să-și asigure din nou stăpânirea lor, punând la cale un nou război. Cercurile imperialiste, în cap cu cele americane, fac încercări înverșunate de a înarma Germania apuseană, au trecut la provocări împotriva R. P. Chineze, înconjoară cu baze militare Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. În ultima vreme cercurile războinice din S.U.A. fac mare zarvă și amenință cu război atomic.

Politica războinică a cercurilor conducătoare din apus e departe de a ajuta lagărului capitalist. Dim-

potrivă, așișătorii la război pierd pe măsură ce timpul se scurge orice încredere până și în ochii propriilor lor popoare. Cit privește politica imperialiștilor de amenințare cu arma atomică, n-are de loc sorți de izbândă. Uniunea Sovietică fabrică de multă vreme arme atomice și a întrecut, în privința bombelor cu hidrogen, Statele Unite ale Americii.

Uniunea Sovietică își bazează politica sa externă pe principiile leniniste cu privire la posibilitatea conviețuirii pașnice a sistemelor sociale diferite. Principala sarcină a U.R.S.S. este întărirea păcii. În Europa calea păcii este crearea unui sistem de securitate colectivă și făurirea unității Germaniei pe baze democratice. Uniunea Sovietică socotește problema Taiwanului o chestiune internă a Chinei iar acțiunile criminale ale S.U.A. drept un amestec în treburile interne ale Chinei. Pentru a înlătura pericolul războiului în această parte de lume, U.R.S.S. a propus o conferință internațională care să discute problema Taiwanului. Uniunea Sovietică propune reducerea înarmărilor și interzicerea necondiționată a armelor atomice.

Lupta Uniunii Sovietice pentru pace se bucură de simpatia și sprijinul tuturor popoarelor, care este un izvor nesecat de forță. Uniunea Sovietică nu amenință pe nimeni. Ea nu se amestecă în treburile interne ale altor state. În schimb apără cauza păcii, care este dragă tuturor popoarelor lumii.

treprinderi industriale. De curând, guvernul sovietic a dăruit poporului chinez utilaj pentru organizarea unei mari gospodării cerealiere de stat cu o suprafață de 20 mii hectare. La sfârșitul anului trecut U.R.S.S. a acordat R. P. Chineze un credit pe termen lung în valoare de 520 milioane ruble. Ajutorul Uniunii Sovietice și pe tărîmul întrebunțării forței atomice în scopuri pașnice va contribui și mai mult la întărirea Chinei populare. Folosirea experienței bogate a Uniunii Sovietice în toate domeniile a făcut ca R. P. Chineză să înainteze cu pași uriași pe calea progresului.

Imperialiștii din S.U.A. nu văd însă cu ochi buni

întărirea legăturilor de prietenie dintre aceste două forțe care unite își măresc și mai mult puterea. S.U.A. au pus la cale crearea de blocuri militare în Asia îndreptate împotriva R. P. Chineze. Ele au trecut la provocări fățișe și amestec în treburile interne ale Chinei ocupînd Taiwanul și un alt grup de insule aparținînd Chinei.

Prietenia dintre U.R.S.S. și China Populară e o puternică stavilă împotriva cercurilor imperialiste războinice. Ea oglindește dorința fierbinte de pace a celor două mari țări, dar și hotărîrea lor nestrămutată de a răspunde cu toată tăria oricărei agresiuni.

Nota de protest a guvernului R.P.R. adresată guvernului elvețian

În ziua de 15 februarie 1955 orele 11,15 Grigore Preoteasa, prim-locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, a înminat însărcinării cu Afaceri al Elveției la București, A. Parodi, următoarea notă a guvernului român adresată guvernului elvețian:

După cum este cunoscut guvernului elvețian din comunicările făcute de însărcinatul cu Afaceri al Republicii Populare Române la Berna, în cursul nopții de 14 spre 15 februarie o bandă de fasciști români și alte elemente criminale, înarmați cu arme automate, topoare și cuțite, au pătruns cu forța și au ocupat sediul Legației Republicii Populare Române din Berna. Ei au atacat în mod bestial, înjunghind cu numeroase lovituri de cuțit pe Aurel Șețu, șoferul Legației, care se afla într-o stare extrem de gravă. Banda fascistă a ținut sub amenințarea armelor pe acei membri ai Legației care nu s-au putut salva, femeile și copiii, și a devastat întreaga Legație.

Acest atac banditesc fără precedent împotriva unei misiuni diplomatice, călcarea inviolabilității Legației, atacul armat împotriva membrilor Legației și rănirea gravă a unui funcționar al acesteia constituie o crimă de gravitate excepțională, o violare criminală a dreptului popoarelor.

Guvernul român atrage în modul cel mai serios atenția guvernului Elveției, pe al cărei teritoriu a fost înfăptuit atacul criminal fascist, asupra răspunderii grave care-i revine în aceste împrejurări, în conformitate cu obligațiile sale internaționale, de a

garanta inviolabilitatea localului și a arhivelor, persoana și viața membrilor misiunii diplomatice.

Guvernul român atrage atenția guvernului elvețian asupra tergiversării inadmisibile cu care a răspuns la cererea însărcinatului cu Afaceri al Republicii Populare Române pentru luarea măsurilor imediate în vederea arestării criminalilor, a eliberării sediului Legației și a salvării vieții lui Aurel Șețu.

Până la această oră bandiții continuă să ocupe localul Legației, iar Aurel Șețu, grav rănit, a fost lăsat să zacă timp de 7 ore în curtea Legației, fără cea mai elementară măsură de ajutor.

Guvernul român cere guvernului elvețian arestarea criminalilor și extradarea lor către autoritățile române pentru crimele înfăptuite pe teritoriul Legației Republicii Populare Române.

Guvernul român își rezervă dreptul de a reveni în această chestiune față de guvernul elvețian cu privire la lezarea gravă a drepturilor Republicii Populare Române, a violării imunității misiunii diplomatice a R.P.R. și a personalului ei, a rănirii grave a unui membru al misiunii diplomatice române și a măsurilor de luat împotriva bandelor fasciste acționînd pe teritoriul Elveției împotriva Republicii Populare Române.

Guvernul român își exprimă speranța că guvernul elvețian va lua toate măsurile care-l privesc față de situația gravă care s-a creat și cere guvernului elvețian să-l informeze asupra acestor măsuri.

(Agerpres)

Propunerea U.R.S.S. în legătură cu situația din Taiwan

La 4 februarie, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, a primit pe ambasadorul englez și pe însărcinatul ad-interim al Indiei în U.R.S.S. și le-a prezentat propunerea Uniunii Sovietice în legătură cu Taiwan. Uniunea Sovietică socotește ca în cursul lunii februarie să se convoace o

conferință la care împreună cu R. P. Chineză și S.U.A. să ia parte Anglia, U.R.S.S., Franța, India, Birmania, Indonezia, Pakistanul și Ceylonul, țări interesate în mod deosebit în reglementarea situației din regiunea Taiwanului, în scopul întăririi păcii și micșorării încordării internaționale în Extremul Orient.

Autoritățile americane nevoite să examineze revizuirea procesului înscenat celor 13 fruntași ai P. C. din S. U. A.

În urma dezvoltărilor provocatorului Matusow, tribunalul din New-York a fost nevoit să înceapă examinarea revizuirii procesului celor 13 fruntași comuniști întemnițați. Matusow, din îndemnul reprezentanților ministrului de justiție, a depus mărturii mincinoase.

La 11 februarie, în fața tribunalului a apărut scriitorul american Kahn, care a declarat că va pune la dispoziția presei și comisiei juridice de pe lângă senat, materialul documentar cuprins în cartea „Martorul mincinos” și care compromite ministerul de justiție.

Strigătură

Pădurarul Netotea Nicolae, din comuna Tigmandru, raionul Sighișoara, fură lemnele pădurii comunale.

Nimeni nu știe, pădure,
Ca mine să mi te fure,
Și te fur, că nu mi-i greu
Fiindcă paznicul... sînt eu.

Ursache Pintilie, referent tehnic la cooperativa din comuna Căciulați, raionul Snagov, nu poate să justifice 9 perechi de cizmulite pentru femei. Zice că s-au pierdut. Unii țărani muncitori spun că cizmulitele au fost vindute chiar de Pintilie.

Se-ntrebau lelițele:
Unde-s cizmulitele?
Astăzi toată lumea știe
Dar nu știe... Pintilie.

Invitați să desenați!

1. Cinematograf

Incepem lecțiile noastre de desen, arătînd cum puteți face poza unui spectacol cinematografic în satul Nădăștia Superioară, regiunea Hunedoara. Veți desena doar un dreptunghi alb: ecranul. Pe ecran, nu se vede nici un film, întrucît aparatul de filmat este stricat de doi ani. Spre a da desenului mai mult efect, este bine să-l trimiteți comitetului executiv al statului popular raional, scriind într-un colț: „Nu mă uita!”.

2. Frescă

Fresca de obicei este un șir de mai multe desene, legate prin filul pe care îl au. Iată cum puteți desena și dvs. o frescă: în primul tablou îl veți face pe factorul poștal Firscă Dumitru, din satul T. Vladimirescu, raionul Corabia. Într-al doilea, veți desena un drumet căruia factorul i-a încredințat scrisorile „pentru că tot îi vine în drum”. În al treilea tablou desenați pe învățătorul Teodorescu Dumitru, semnîndu-l pe poștaş în condica de prezență, pentru ca acesta să poată lua leafa pentru deplasarea pe care... n-a făcut-o. Al patrulea tablou ar trebui să reprezinte pe cel de la Oficiul P.T.T.R. Dar nu-i nevoie să-i mai desenați, pentru că atunci cînd vor afla ce se întîmplă la ei în raion, vor rămîne... tabloul!

Din întîmplările lui Moș Ardei (35)

Desen: C. Florian
Text: I. Gheorghe

În multe comune din raionul Sighișoara, activitatea cercurilor agrotehnice este inexistentă. Conducătorii unor cercuri agrotehnice nu țin lecții practice, susținînd că n-au condițiile și locurile necesare.

Moș Ardei:

Aștia da!... Cartofi o dată
Da-i iarovizăm la vară?...
Responsabilul cercului:
N-are camera aflată
Umezeală necesară.

Moș Ardei:

Vezi? Acum ce ți se cade?
Tehnicianul agricol:
...Camera la care-ncerc
N-are numărul de grade
Cum v-am învățat la cerc.

Moș Ardei:

Hai, veniți cu toți degrabă
Că-i „iarovizarea”-n toi.
Nu-nțeleg... a naibii treabă
Cum or face-o fără noi?

Moș Ardei:

Uite că s-au aranjat!
Au găsit, fără-ndoială
Grade și cu umezeală —
Fac „iarovizări”... la M.A.T.

Oaspetele rar

desen de A. Kanevski din revista sovietică „Krokodil”

— Cu noi e liniștită, însă nu poate suferi străinii...
— Dar ce, eu sînt străin? Eu sînt zootehnicianul vostru!

Soara unui COJOC

Foaie verde siminoc
N-am avut de loc noroc.
Fost-am fost cojoc ales;
URCAD Roman m-a trimis
La Botești, în sat, taman,
Să mă poarte un cioban.
Cooperativa pînă
Să înființeze stîndă,
Domn-contabil m-a luat
Și m-a pus covor la pat,
Oj, oj, oj, ce tristă soartă!
Că ciobanul nu mă poartă.
Ci mă calcă în picioare
Domn-contabil, și mă doare
Că noroiul mă mincă
Și că pînă astăzi încă
Nimenea nu s-a ndurat
Să mă ia la scuturat.
D-asta, cit mai iule-aș vrea
Să mă iee cineva
Să mă scuture el bine
Scoțînd tot praful din mine.
...Da' să fii, din întîmplare,
La contabil în spinare.

FLORIN IORDĂCHESCU

După o corespondență trimisă de
Carpău Dumitru

Scrisorile lui Ilie Poștășu

Deunăzi am primit o scrisoare de la un prieten de-al meu din comuna Rusca Montană, raionul Caransebeș, care grăia așa:

„Vino urgent la noi. Se petrec lucruri grave. Camionul cu mărfuri pentru magazinul universal se descarcă la restaurant seara tîrziu. Se vînd șoșoni acolo. Pe sprinceană. Cumpărătorii, tot unul și unul: gestionarul Dumitru Ardeleanu, referentul Gheorghe Mișcu și alți salariați ai cooperativei. Te așteptăm”.

Cînd am auzit de așa drăcovenie, am plecat la fața locului. Așa sînt eu, nu mă rabdă inima să îngădui ca în restaurant să se vîndă șoșoni. Mergînd spre șoseaua care duce spre Rusca Montană, numai ce văd că vine un camion. Asta e — mi-am zis. Am ieșit înaintea lui și m-am așezat de-a curmezișul drumului.

— Luați-mă și pe mine — m-am rugat eu.

— Nu putem. Transportăm mărfuri pentru magazinul universal și n-avem voie să luăm călători —

(36)

imi zise unul care scosese capul din cușca șoferului.

— Apoi multe sînt neîngăduite și tot le săvîrșim — răspund eu făcînd cu ochiul.

Pe semne că semnul meu i-a înduișat pe băieți, că numaidecît m-au urcat sus.

— Da' să știi că... și-mi arată la ureche. Adică — cum ar veni — să miști din ureche.

— Dacă nu v-o place cum oi mișca, să nu-mi ziceți mie pe nume — grăiesc către ei.

Mulțumiți de învoială, băieții pornesc mai departe, că se cam înserase. Cînd ajungem în comună, camionul se opri în fața magazinului. Aici urcară Ardeleanu și Mișcu și pornirăm mai departe.

— Asta cine-i? strigară cei doi prin gemulețul din spate.

— Lăsați-l că avem o socoteală cu el — răspunseră ai din cușcă. Trebuie să miște și el ceva!

— Mișcu, nene, numaidecît, o să vedeți — grăiesc eu în drum spre

restaurant. Cînd să ne apropiem, încep să mă mișc.

— Ce ai bade de te perpeleşti așa?! mă întrebă speriat gestionarul.

— Nu mi-e bine. Imi vine să mor! și începui să strig.

— Aoleo, nu mai striga, că ne-am dus și noi — și-mi pune unul mina la gură. Eu nu mă las: „Săriți, oameni buni, că mor”!

Speriat, șoferul opri mașina și lumea începu să se stringă în jurul nostru. Gestionarul cînd văzu că în loc să mor, eu dau să sar din camion și chem sătenii mai aproape, încercă să mă zgîlție:

— Cum mori, mă, cînd n-ai nici pe dracu’!

— Păi nu de boală mor eu, ci de necaz, că în loc să duc mărfurile la magazin, le duci la restaurant.

— Nea Ilie! Nea Ilie! au început să se bucure cei care mă cunoșteau. Dar eu m-am strecurat frumuseț și i-am lăsat pe cei din camion pe mina oamenilor. Poate o să vă scriu eu ce s-a mai întîmplat.